

даха Александра че се послѣдваше отъ Перситѣ, а себе си отдалечени отъ него, та се смириха; и като си помислиха намериха себе си виновати по причина на свойтѣ си ревнувания и гнѣвъ. За то най-послѣ събраха се всичкитѣ и се прѣдставиха прѣдъ Александра, само съ върхната си дрѣха безъ да носятъ оръжие, и отидоха до шатърътъ му, та плачеха, ридаеха, и му се молеха поне да ги употреби като за зли и непризнателни. Царь Александръ обаче, не ги въсприе при все че бѣше коленичилъ заедно съ тѣхъ. Но тѣ за двѣ дѣнонощии постоянно стоеха при шатърътъ му и плачеха, и го нарекоха изгубенъ¹⁾ тѣхенъ господарь, и чакаха за милость. А на трѣтий день като излѣзе Александръ, и ги виде тѣй оскърбени, нажалени и смирени, та плака заедно съ тѣхъ за нѣколко часове. Послѣ ги изобличи по единъ кроткъ начинъ и имъ говори доста разумно, и тѣй распусна непотрѣбнитѣ отъ тѣхъ, като имъ даде доста много дарове, и писа до Антипатра че на всичкитѣ подвизи и въ театритѣ да иматъ правото да седжтъ на прѣдстолицѣ, което бѣше една отъ най голѣмитѣ граждански почеть. А на сирачетата на които бацитѣ имъ бѣха умрѣли на бойното полѣ опрѣдѣли имъ мѣсечие.

§ 72. Прочее, когато царь Александръ дойде въ Екватана на Мидия и бѣше се успокоилъ,

¹⁾ Едно поетическо изражение.